

THOMAS PYNCHON

Beépített hiba (Inherent Vice)

(RÉSZLET)

Dokinak a repülőtérnél volt az irodája, a kelet-imperiali autópályáról kellett le-
hajtani. Bizonyos Buddy Tubeside doktorral osztozott a helyiségen, akinek praxi-
sa jórészt abból állt, hogy „B12-vitaminnal” injekciózta pácienseit – ez eufemiz-
mus volt az orvos saját amfetaminkeverékére. És akármilyen korán volt, Dokinak
ma is a „B12”-hiányos ügyfelek – egy adott melankóliaszintet meghaladó strand-
városi háziasszonyok, kászingtelefonokra ugró színészek, mélybarnára sült és
újabb napsütötte lazulásra készülő vén kujonok, valami stresszes éjszakai repü-
lésről éppen csak bepottyánó légikisasszonyok, sőt ezenfelül egy-két jogszerű
eset, úgymint vészes vérszegénységben szenvedők és vegetáriánus kismamák –
parkolóig nyúló sora mentén kellett beoldalmaznia: mind félálomban csoszogtak,
egyik cigiről a másikra gyújtottak, magukban beszéltek, egyenként siklottak be a
kis salakbeton épület előcsarnokába a forgókeréken át, amelynél csiptetős írótab-
lával állt és csekkolta a látogatókat a dögös Petunia Leeway, kikeményített sipká-
ban és mikrohosszúságú egészségügyi szerelésben, mely utóbbi nem annyira
szabályos nővéruniformis volt, inkább buja kommentár e ruházkodási témáról,
és amelyből dr. Tubeside egy egész kamionrakományt hozatott a hollywoodi Fre-
derick'stől különféle divatos pasztellárnyalatokban – a mai: vízkék –, majdnem
nagyker áron.

– Jóreg, Doki. – Petuniának ebbe sikerült becsempésznie némi bárénekesnői
hajlítást, a nyércszőr műszempilla rebegetésének vokális megfelelőjét. – Imá-
dom a 'fródat.

– Heló, Petunia. Még mindig az a hogyishívják a férjed?

– Jaj, Doki...

Annak idején, miután aláírták a bérleti szerződést, a két bérlő, mint két gye-
rek a nyári táborban, akinek emeletes ágyon kell megosztoznia, pénzfeldobással
döntötte el, kié lesz az emeleti helyiség. Doki veszített, vagy ahogy szívesebben
fogta fel, ő nyert. Az ajtaján ez állt: LSD Nyomozóiroda. Az LSD – magyarázta,
mikor megkérdezték tőle, amire nem került sor túl gyakran –, azt jelentette, hogy
„Lelkiismeretesen, Sürgősséggel, Diszkrétén”. A felirat alatt egy hatalmas, véres
szemgolyó volt látható a kedvenc pszichedelikus színekkel, zölddel és magentával
megfestve – a részletek kidolgozását alvállalkozásban végezte egy szpídes kom-

muna, mely közben már rég felköltözött Sonomába. Úgy hírlett, nem egy potenciális ügyfél órákig bámulja ezt az okuláris útvesztőrendszert, és gyakran még arról is megfelelkeznek, hogy miért jött ide.

Most viszont már várta is Dokit egy vendég. Amitől szokatlan volt, az az, hogy fekete csóka volt. Tény, hogy fekete népeket időnként a kikötői sztrádától nyugatra is észleltek, de hogy a szokásos területtől ilyen messze, gyakorlatilag a tengernél is látni lehessen igazi feketét, az igencsak ritka esetnek számított. Amikor például legutóbb, valamikor a ködös múltban, felbukkant Gordita Beachben egy fekete motoros, az összes rendőrségi hullámhosszon ideges hívások kértek erősítést, és zsarujárművek egész kis különítménye gyűlt össze, azonkívül úttorlaszok sorát emelték a tengerparti országúton. Ez egy régi gorditai reflex, még a második világháborút követő években gyökerezik, amikor tényleg megtörtént egyszer, hogy megpróbált beköltözni egy fekete család, mire a polgárok, a Ku Klux Klan készséges tanácsaira hallgatván, porig égették a házat, aztán, mintha valami ősi átok fogant volna meg, soha többé nem engedték, hogy azon a helyen új ház épüljön. A telek üresen állt, míg a város végül ki nem sajátította, hogy parkot létesítsen a helyén, ahol is, a karmikus kiigazodás törvényeinek megfelelően, estéről estére összegyűlt a Gordita Beach-i fiatalság, és ivott, narkózott, valamint dugott, letörvén a szülőket, bár az ingatlanárakat konkrétan nem.

– Mesélj – üdvözölte látogatóját Doki –, mi a történet, testvérem.

– Hagyjuk ezt az ótvar dumát – felelte a fekete csóka, bemutatkozott Tariq Khalil néven, és más körülmények között agresszívnek minősülő tekintettel hosszan méregette Doki afróját.

– Rendben. Bújjon be.

Doki irodájában két magas támlájú, rózsáslila műanyaggal kárpitozott pad nézett szembe egymással egy melamin lapú, kellemesen trópusi zöld árnyalatú asztal két oldaláról. Ez valójában egy be nem épített büféboks volt, Doki egy hawthorne-i felújításkor lomizta. Intett Tariqnak, hogy foglaljon helyet az egyik padon, majd leült vele szemben. Kettejük között az asztallap tele volt telefonkönyvekkel, ceruzákkal, B/6-os indexcédulákkal dobozostul és anélkül, autóstérképekkel, cigarettahamuval, meg volt egy tranzistoros rádió, pár csikkcsipesz, kávéscsésze, és egy Olivetti Lettera 23, ebbe Doki, azt motyogva: – Összedobjuk az esetleírást –, behúzott egy papírt, ami olyan volt, mintha többször is felhasználták volna valami furcsán kényszerneurotikus origamihoz.

Tariq kétkedőn figyelte: – Szabin a titkárnő?

– Olyasmi. De azért felírom a dolgokat, később majd legépeljük az egészet.

– Oké, szóval van ez a gyerek, akivel együtt ültem. Fehér gyerek. Árja Tesó, ráadásul. Boltoltunk, most mind a ketten kint vagyunk, de ő még tartozik nekem. Meg kell mondjam, egy csomó pénzzel. Részleteket nem mondhatok. Letettem a nagyesküt.

– Talán a nevét, ha szabad?

– Glenn Charlock.

Néha valami megrezdül az emberben, amikor kimondanak egy nevet. Tariq úgy beszélt, mint akinek egyszer már megszakadt a szíve. – Tudja, merrefelé lakik most?

– Csak azt, hogy kinél dolgozik. Egy építési vállalkozónak a testőre, úgy hívják, Wolffmann.

Doki agya egy pillanatra összehuppan, nyilván a drog hatására. A paranoia vészjelzésére ocsúdott fel, remélte, nem olyan látványosan, hogy Tariq észrevesse. Úgy tett, mintha az esetleírást tanulmányozná. – Ha szabad megkérdezni, Mr. Khalil, honnan tud az ügynökségünkről?

– Sledge Poteet.

– Hoppá. „Csapás a múltból”.

– Azt mondta, kihúztad valami katyvaszból még 67-ben.

– Akkor történt meg először, hogy rám lóttak. Ti a sittről ismerik egymást?

– Mind a ketten szakácstanfolyamra jártunk. Sledge-nek még egy éve hátravan.

– Én még abból az időből ismertem, amikor egy lábas vizet nem tudott felforralni.

– Látnád most. Forral az csapvizet, Arrowhead forrásvizet, szódát, Perrier-t, amit csak akarsz. Ő a Nagy Forralmár.

– Ha tehát feltehetek egy kézenfekvő kérdést... ha tudod, hogy hol dolgozik, miért nem mész, és keresed meg magad, miért fizetsz külön futruncot?

– Mert ezt a Wolfmannt éjjel-nappal az Árja Testvérek őrzik, egész hadsereg, és Glenen kívül soha se voltam szívélyes kapcsolatban ezekkel a seggfej náci gecikkel.

– Aha, szóval odaküldesz egy fehér gyereket, hadd verjék be az ő fejét.

– Nagyjából igen. Persze jobb lett volna valaki, akinek meggyőzőbb a fellépése.

– Ami hiányzik magasságban – magyarázta Doki cirka egymilliomodszor a karrierje során –, azt pótolom agyasságban.

– Oké... lehetséges... ilyen a kóterban is előfordult párszor.

– Amikor ült, benne volt valami bandában?

– A Fekete Gerillacsaládban.

– Az George Jackson csapata. És azt mondd, hogy most együtt dolgozik, kicsodával is, az Árja Testvériséggel?

– Rájöttünk, hogy sok tekintetben közösek a nézeteink az Egyesült Államok kormányáról.

– Hmmm, ez ám a fajok közti harmónia, csípom az ilyet.

Tariq különös mód szúrósan nézte Dokit egy darabig. A szeme sárga lett, pontba szűkült.

– Van még valami – tippelt Doki.

–A régi galerim. Az Artesiai Kripók. Amikor kiengedtek Chinóból, meg akartam keresni pár havert, és kiderült, hogy nemcsak ők tűntek el, de az egész felségterület is.

– Eszem megáll. Hogyhogy eltűnt?

– Húlt helye. Apróra van darálva. Úgy csipegetik a sirályok. Már asziszem, trippen vagyok, megyek a kocsival egy kicsit, visszajövök, még mindig sehol semmi.

– Aha. – Doki azt gépelte: „Nem hallucinálok.”

– Senki és semmi. Szellemváros. Kivéve egy nagy táblát: „Ezen a helyen nemsokára” – házak csórófehér árakon, pláza, az összes szar. Találd el, ki a fővállalkozó.

– Megint a Wolfmann.

– Nyert.

A falon a körzet térképe lógott. – Mutasd, hol. – A körzet, amire Tariq rábökött, egy ugrásra volt innen, az Artesia Boulevardon keletnek, és Doki röpke másfél perc térképolvasás után rájött, hogy ez nem lehet mást, mint a Csatornapart-liget. Úgy tett, mintha etnikailag bemérné Tariqot. – Hogy is mondtad, izé, mi is a nemzetiséged, japán?

– Jó ég, ez nálad mióta megy?

– Csak annyi, hogy közelebb van Gardenához, mint Comptonhoz.

– Második véhá – mondta Tariq. – A háború előtt a Délközép nagy részén még japánok laktak. Na, ezeket a népeket elvitték a táborokba, jöttünk a helyükbe mink, új japánnak.

– És most titeket paterolnak ki.

– A fehér ember bosszúja csak nem akar véget érni. A sztráda fenn a repülőtérenél nem volt elég.

– Hogy megbosszulják...

– Wattsot

– A zavargásokat.

– Mifelénk van, aki úgy mondja: „felkelés”. A Góré csak a megfelelő pillanatra vár.

Az L. A.-i földhasználat szomorú, hosszú történelme – ahogy Reet néni sosem unta meg fölemlegetni. Ahogy a mexikói családokat kiszorják a Chavez-szakkadékból, hogy megépíthessék a Dodge-stadiont. Az indiánokat kisöprik Bunker Hilből a Zenei Központ miatt. Tariqék környékét ledózerzik a Csatornapart-liget kedvéért.

– Ha ráakadok a sittes haverodra, kifizeti neked az adósságát?

– Nem mondhatom meg, mi az.

– Nem is kell.

– Ja és a másik. Nem tudok előre fizetni.

– Sebaj, így is fasza.

- Sledge jól mondta, geciórült egy fehér csávó vagy.
- Honnan tudod?
- Megszámoltam.

SZÉKY JÁNOS fordítása

DURUSKÓ ZSOLT: „AM” I.